TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja ilmestyy Astoriassa, Ore., joka tiistai The Western Workmen's Pub. Society'n kustantamana.

Tilaushinnat Yhdysvaltoihin:
1 vuosikerta $1.75. Puoli vuotta $1.00
Canadaan ja Suomeen:
1 vuosikerta $2.00. Puoli vuotta $1.15

TOVERITAR,
Box 99, Astoria, Oregon.

Entered as second-class matter July 18, 1911, at the Postoffice at Astoria, Ore., under the Act of March 3, 1879.

TOVERITAR
(THE WOMAN COMRADE)

Subscription rates in the United States
One year $1.75. Six months $1.00
In Canada
One year $2.00 Six months $1.15

Toimitus:
HELMI MATTSON,
Box 99, Astoria, Oregon.

Toverittaren toimitus

Toverin johtokunta on valinnut Toverittaren toimittajaksi Anna Leppäsen New Yorkista. Hän on ollut ennenkin sanomalehtityössä, viimeksi Kiteenpäin toimituksessa, joten lehtemme joutuu kokeneisiin käsiin.

Kiitän kaikkia avustajia, kirjeenvaihtajia, asiamiehiä ja yleensä Toverittaren ystäviä kaikesta toveruudesta joka olen saanut osakseni työskennellessäni Toverittaren toimituksessa.

Toverillinen tervehdykseni kaikille.

H. M.

Vieläkin työläisnaisten äänioikeudesta luokkataistelussa

Toveri I. Wester tämän lehden 7:ssä numerossa vaatii allekirjoittaneelta parempia perusteluja siihen väittämeseeni, ettei hänen omaksuma kantansa taistelusta naisten äänioikeudesta ole sopusoinnussa kansainvälisen työläisliikkeen omaksumien taktiikantojen kanssa, arvellen itsepuolisuuden asian riippuvan vain siitä, miten kansainvälistä tässä tarkoitetaan.

Kysymyksen voisi kuitata lyhyesti vastaamalla, että olipa kysymyksessä mikä kansainvälinen tahansa, toinen tai kolmas Internationale, on työläisnaisten äänioikeuden puolesta taistelemisen yhtä paljon luokka-asia kuin työläisnaisten taistelu oikeuksiensa laajentamiseksi kapitalistisessa yhteiskunnassa on ollut ja on yhä vieläkin luokkataistelua. Mutta tarkastakoomme, miten tämä on ilmeunyt käytännöllisessä luokkataistelussa.

I

Naisten äänioikeuskysymys Toisen Internationalen aikana.

Toisen Internationalen suhde työläisnaiskysymykseen tuli selvemmin määritellyksi vasta v. 1907 pidetyssä Stuttgartin kongressissa, jolloin sen käsiteltäväksi esitettiin eri maiden sosialistisen naisjärjestön ensimäisen kongressin (joka pidettiin myöskin Stuttgartissa samoihin aikoihin) päätös naisten äänioikeudesta. Naisten edustajakokouksen tärkeimpänä kysymyksenä oli juuri naisten äänioikeus. Millä tavalla tähän kysymykseen suhtauduttaisiin ja ketkä sen takana olivat, selviää parhaiten eräästä Venäjän kommunistisen naisliikkeen toimittajan Blonina kirjasesta "Internationalet ja työläisnaiset", joka on julkaistu neuvostohallituksen kustannuksella ja josta tähän suomennettakoon tätä kysymystä koskeva kohta.

Toveritar Blonina kirjoittaa siitä seuraavasti:

"Keskeisimpänä kysymyksenä naisten konferenssin päiväjärjestyksessä oli kysymys naisten äänioikeudesta. Tämä kysymys esitettiin myös Toisen Internationalen päiväjärjestykseen. Niin hyvin naisten konferenssissa kuin Toisen Internationalenkin konferenssissa saivat marxilaiset, Klara Zetkinin johdolla, esiintyä yhtäältä englantilaisia opportunistinaisia vastaan, joiden mielestä oli mahdollista taistella rajoitetun naisten äänioikeuden puolesta ja toisaalta itävaltalaisia opportunisteja vastaan, jotka itävallan työväen taistelussa äänioikeutensa puolesta **kieltäytyivät taistelemasta naisten äänioikeuden puolestà.** Itävaltalaiset opportunistit vakuuttivat, että he v. 1906 taktillisista syistä eivät voineet taistella naisten äänioikeuden puolesta. Ja englantilaiset opportunistit väittivät, että rajoitettu naisten äänioikeus olisi epäilemättä edistysaskel, joka auttaisi työläisnaisia. Tähän vastasivat Zetkin sekä muut, että naisten äänioikeus ei ole feministinen (naisasia.) vaatimus, vaan että se on välttämätön koko työläenliikkeelle, ja ettei sitä saa pistää taskuunsa hetkellä, jolloin taistellaan yleisesti köyhälistön poliittisten oikeuksien puolesta, yrittämättäkään edes alkaa taistelua työläisnaisten oikeuksien puolesta. Toisaalta he osoittivat, että rajoitettu naisten äänioikeus vain vahvistaa porvareita ja etteivät työläisnaiset voi missään tapauksessa sellaista kannattaa.

"Sekä naisten konferenssissa kuin myöskin Internationalen konferenssissa marxilainen (huomatkaa, tov. Wester: **marxilainen**) suunta voitti täydellisesti. Esitetty ehdotus, jota Internationalen kongressissa puolusti Klara Zetkin, hyväksyttiin naisten konferenssissa 47:llä äänellä 11 vastaan ja Internationalen kongressissa kaikilla äänillä englantilaisia opportunisteja vastaan. Päätös, joka tällöin hyväksyttiin, kuului lähipitäen seuraavasti:

"Kaikki sosialistiset puolueet mitä jyrkimmin vastustavat rajoitettua naisten äänioikeutta, pitäen sitä työläisnaisten poliittisen tasa-arvoisuuden suoranaisena vääristelynä, tunnustaen ainoaksi elinvaatimukseksi yleisen äänioikeuden. Taistelussa naisten äänioikeuden puolesta ei ole liittyttävä porvarillisiin naisiin vaan on taisteltava yhdessä sosialististen puolueiden kanssa, jotka puolestansa ovat velvoitetut tarmokkaasti taistelemaan naisten äänioikeuden puolesta. **Niissä maissa, missä työläismiehillä on yleinen äänioikeus, ovat he velvoitetut taistelemaan myöskin naisten äänioikeuden puolesta.**"

Selostaessaan edelleen työläisnaisten järjestäytymistä Venäjällä tsaarivallan aikana, toveritar Blonina erikoisesti mainitsee siitä, miten bolshevistinen puolue v. 1914 harjoitti voimakasta propagandaa kansainvälisen naisten päivän viettämisestä, lausuen m. m. seuraavaa:

"Silhen aikaan olivat työläismiehet ja naiset Venäjällä yhtä oikeudettomia. Naisten äänioikeus, työläisten äänioikeus olivat eroittamattomina osina niissä poliittisten vapauksien vaatimuksissa, jotka venäläiset työläisnaiset volvat saavuttaa vain tsaarivallan kukistamisen kautta. Sen vuoksi juuri bolshevikit liittivät taistelun naisten äänioikeuden puolesta Venäjän köyhälistön koko silloiseen vallankumoustaisteluunsa tsaarihallitusta vastaan."

Tällainen oli kaikessa lyhäisyydessään esitettynä kansainvälisen työläenliikkeen kanta naisten äänioikeuskysymyksessä Toisen Internationalen aikana. Huomattavan ja merkille pantavana seikkana siinä on, että sitä kantaa juuri edustivat ja ajoivat marxilaisen suunnan kannattajat.

Tähän voidaan ehkä väittää, että Toinen Internationale oli sittenkin vain Toinen Internationale ja että Kolmas Internationale, joka on elvyttänyt maailman työläenliikkeen ja vienyt sen takaisin Marxiin, hylkää jo tällaiset pikkuparannuspuuhat ja viitoittaa kaikkien maiden työläisille laajempia työnkenttiä jo alkaneen maailman vallankumouksen loppuunsuorittamiseksi. Esillä olevan kysymyksen selville saamiseksi turvautukaamme teeseihin, jotka kommunistinaisten toinen kongressi ja Kolmannen Internationalen kolmas kongressi ovat hyväksyneet niin työskentelystä naisten keskuudessa kuin yleisistä menettelytavoista joukkojen keskuudessa työskennellessä.

II

Kolmannen Internationalen kanta naisten äänioikeuskysymyksestä.

Kolmannen Internationalen kolmannen kongressin yleisenä ja velvoittavana tunnuslauseena kaikkien maiden vallankumouksellisille puolueille oli: Joukkojen luo! Valloittamaan kaikki porvarien ja pikkuporvarien talutusnuorassa kulkevat työväen ja talonpoikaisjoukot vallankumoukselliselle ajattelulle. Toimimaan mukana heidän alkeistaisteluissaan, ei niin, että heissä muodostuisi käsitys siitä, että ollaan vain yltiöpäisiä agitaattooreita vaan vakavia työskentelijöitä heidän asioidensa ajamisessa taistelussaan kapitalismia vastaan, jonka kaiken pohjana tulee olla toiminnan vallankumouksellistuttava sisältö. Tätä työtä varten ei kolmas kongressi laatinut minkäänlaisia seikkaperäis ja yksityiskohtaisia vaatimuksia ei mitään sellaista, jota me Toisen Internationalen aikana totuimme nimittämään minimivaatimuksiksi. Se viitoitti vain yleisen suunnan, osoitti mihin on mentävä ja sanoi: toimikaa siellä kaikissa niissä tapauksissa, joissa suuret joukot rimpuillessaan kapitalismia vastaan joko tietoisesti tahi tiedottomasti taistelevat. Se velvoittaa olemaan mukana sielläkin, missä joukkojen pyrkimykset eivät ole aivan vapaita pikkuporvarillisista harhaluuloistakaan. Kaikissa on vallankumouksellisten työläisten asetuttava johtamaan saavuttaakseen ja kasvattaakseen sen kautta luottamusta vallankumouksellisiin luokkataisteluaatteisiin. Kaiken tämän löydämme kolmannen kongressin teeseistä.

Työskentely laajojen proletaaristen, puoliproletaaristen ja pikkuporvarillisten naisten keskuudessa lepää samalla pohjalla. Sen pohjaksi asetetaan **yleinen asema.** Yleinen asema määrää naisten keskuudessa suoritettavien toimikuntien lähimmät tehtävät. Varsinaisena periaatteena teroitetaan mieliin, että naisen vapauttaminen ei voi tapahtua kapitalistisen, s. o. porvarillisen naisliikkeen toiminnan kautta, vaan että naisen lopullinen ja ehdoton vapautus on mahdollinen vasta sitten kun yksityisomistusoikeus on poistettu, kun kommunismi on voittanut. Tämän ohella sanotaan, että naisten antama kannatus toiselle tahi puolikolmatta Internationalelle vain estää ja viivyttää naisen vapautumista. Venäjän ja Unkarin vallankumouksen kokemuksiin vedoten velvoitetaan työskentelemään naisten saattamiseksi luokkavalistuksen vaikutuksen alaisiksi painostamalla sitä, että tämän työskentelyn tulee käydä luokkataistelun yhteydessä ja sen eroittamattomana osana.

Kapitalistisissa maissa tulee naisten toimikuntien työskennellä siten, että köyhälistönaisjoukkoja saadaan välittömästi ottamaan osaa joukkoliikkeisiin kaikissa sen muodoissa, niin kansallisessa kuin kansainvälisessäkin mitassa. Köyhälistönaisjoukot, joiden keskuudessa on työtä suoritettava, mainitaan teeseissä useammassa yhteydessä työläisnaiset, perheen emännät, konttorinaiset ja talonpoikaisnaiset. Näitä aineksia on lähestyttävä kaikkien niiden kysymysten yhteydessä, joita he harrastavat, tahi jotka heidän edessään kulloinkin ovat ratkaistavina. Tällainen työskentely on pitkäaikaista, tarkkaa harkintaa ja suunnitelmallisuutta vaativa. Lähtiessämme sitä käytännöllisesti toteuttamaan, tulee meille yksiä ja toisia kysymyksiä, jotka järjestyneelle työväenliikkeelle ovat jo ratkaistuja ja selviä, mutta joihin meidän on nyt kiinnitettävä huomiomme, jos haluamme yleensä vallankumouksellistuttamistyötämme tehdä. Tahtoessamme esim. valloittaa amerikalaisen keskiluokkaisen perheen emännän, talonpoikaisnaisen tahi konttorinaisen, kompastumme ensi askeleella kaikenkarvaisiin porvarillisiin naisten äänioikeus- ja tasa-arvoisuusyhdistyksiin, jotka häärivät näiden naisten ympärillä. Vetääksemme nämä naiset porvarillisen äänioikeusnaisen vaikutuksen alaisuudesta, emme voi lähteä puhumaan esim. köyhälistön diktatuurista tahi neuvostovallasta, jotka tällaisen perheen emännän mielessä kummittelevat sarvipäisinä hirviöinä. Me emme liioin voi sanoa, ettei naisen äänioikeudella olisi **mitään** merkitystä. Ainoaksi vaihtoehdoksi jää naisen äänioikeuden asettaminen luokkataistelun valossa tällaisen naisen eteen, joka epäilemättä, johdonmukaisena seurauksenaan asettaa meidän eteemme myöskin käytännöllisen taistelun äänioikeuden saavuttamiseksi.

Että teeseissä juuri tarkoitetaan tällaista taistelua ja toimintatapaa, käy selville naisten keskuudessa harjoitettavan työn menetelmiä ja muotoja koskevassa osassa, 4:nnessä kohdassa naisjaostoja ja toimikuntia nostamaan kysymyksiä, "jotka koskevat välittömästi naisen tasa-arvoisuutta ja ältiyssuojelusta ja johtaa niihin puolueen ja neuvostomaissa laillisten elimien huomion." (Katso Teesit, siv. 74, toisella palstalla).

Naisten tasa-arvoisuuskysymyksessä lienee juuri ensimäisenä kysymys naisten äänioikeudesta. Käytännöllinen toiminta Kominternin alaisissa puolueissa on jo ehtinyt osoittaa, että asia niin on. Kansainvälisen naisshiteeristön virallisista selostuksista ilmenee nimittäin, että Ranskan kommunistinaisten neuvottelukokous, joka pidettiin Marseillessä samaan aikaan kun varsinainen puolueen kokouskin, päätti vaatia naisten äänioikeuden puolueen ohjelmaan, jonka puoluekokous hyväksyikin.

III.

Loppulause.

Näin näemme ,ensiksikin, että Toisen Internationalen aikana marxilainen siipi ajoi naisen äänioikeuskysymystä työväestön joukkovoiman lisäämiseksi, siis luokkataistelukysymyksenä, huolimatta siitä, oliko miestyöläisillä äänioikeutta tahi ei. Toiseksi huomaamme Kolmannen Internationalen julistavan luokkataisteluksi kaiken sen, missä vallankumoukselliset työläiset toimivat vallankumouksellisten aatteiden levittämiseksi ja niihin luottamuksen saavuttamiseksi, ottaen huomioon taistelun naisten tasa-arvoistuttamisen muiden hänen asemaansa koskevien kysymysten yhteydessä.

Toistaiseksi ei meillä täällä "Amerikoissa" kysymys naisten äänioikeudesta ole muuta kuin teoreettinen kysymys. Mutta vain toistaiseksi, sillä sitä mukaa kuin Workers Party yleensä ja sen naisjaosto erikoisesti ehtii järjestämään toimintaansa ja sikäli kuin se yleensä haluaa saada vaikutuksensa alaiseksi ne sadat tuhannet amerikalaiset paikkatyöläiset, keskiluokan perheen emännät ja konttorinaiset sekä talonpoikaisnaiset, tulee se olemaan pakotettu ottamaan ohjelmaansa naisten äänioikeuden ja johtamaan näitä naisjoukkoja taisteluun äänioikeuden puolesta luokkataistelun tunnusmerkeissä. Ja että täälläkään ei naisten äänioikeus taistelu ei vielä ole loppuun suoritettu, sitä osoittavat aivan viime viikkoina olleet porvarisnaisten touhut saada tunnustetuksi naisten äänioikeus perustuslailliseksi kysymykseksi. Siihen mennessä kun meille nämä kysymykset tulevat eteen käytännön kysymyksinä, on meillä vielä aikaa tällaisten väittelyiden kautta selventää Kominternin meille asettamia tehtävilä niin, että me toiminnan hetkellä olemme täysin tietoisia siitä, miten on toimittava. — Anna Leppänen.

Työläisnaisten työvelvollisuus

Luokkataistelun saadessa yhä kärjistyneemmän luonteen, tulee työläisnaistenkin päättävästi luopua toimettomuudestaan. On jätettävä se tavaksi tullut käsitys, että osastojen toimihenkilöt tekevät kaiken tarvittavan työn ja jäsenet korkeintaan käyvät kerran kuukaudessa kokouksissa, maksavat jäsenmaksunsa ja sen tehtyään luulevat täyttäneensä kaikki velvollisuutensa. Se ei ole oikein. Luokkataistelua ei ole käytävä ainoastaan sanoin, vaan se vaatii ennenkaikkea tekoja. Olemme hyväksyneet ohjelman suuntaviivat, jotka tähtäävät luokkataistelun kautta päämäärään. Se on vasta ensimäinen ilmaus halusta tulla todellisiksi luokkataistelijoiksi. Jos ohjelman mukainen toiminta puuttuu, jäsenjoukko edelleen pysyy passiivisena, eikä täytä velvoilisuuksiaan, ei puolueen ohjelmasta ole mitään hyötyä, olkoonpa se ohjelma kuinka hyvä tahansa. Siitä ohjelman toteuttamisen ensimäinen ehto on se, että jäsenet vedetään mukaan jokapäiväiseen käytännölliseen puolu-